

177
1. ✓
2. ✓
3. ✓
4. ✓
5. ✓
6. ✓
7. ✓
8. ✓

1772.

1. Bornius: *Rhapsodiae supplementa*. Programme, quo ordinarius seniorum ecclesiae facultatis gratiae exserto. Res: memoriam Bornianam indicunt.
2. Bauerus, Hurrianus Godfridus: De effectu in fibrillationis sub tormentis in consueto Programme, quo solennia doctorum Augusti Sebastiani Kembackii indicunt.
3. Bauerus, Hurrianus Godfridus: *Fuvestituram simultaneam sine vasalli consensu impetratam prope nullam esse.*
4. Bauerus, Hurrianus Godfridus: De modo fortissae secundum leges habendo.
5. Biedermann, Michaelis Fridricus: De vera sententiarum nullitate sine insanabili ad recess. *Fup. noviss. § 124.*
- 122.
6. Biedermann, Franzott Andreas: De visitatione et revisione Camerali tanquam causa regiminis vi potestatis inspectoriae instituenda.
7. Brenning, Christianus Henr: An honorarii datus in contractibus gratiosis liberet a damno dato restituendo.
8. Brenning, Christianus Henr: An cessus, postquam sciverit factam commisionem, adhuc cetenti solvere possit?

1772

9. Breuning, Christianus Huer: Reactione quatuor = 16.
pedaria ex Romano, Germanico et patris jure.
10. Breuning, Christianus Huer: An prohibitio patris in 17.
testamento de non dividenda hereditate cum
matre coherede impediatur divisionem?
11. Breuning, Christianus Huer: An dos profectitia pro 18.
morte uxoris exantibus liberis redeat ad pat-
rem? 19.
12. Breuning, Christianus Huer: De juribus et obligatio-
nibus mediatorum inter gentes Liberas. 20.
13. Breuning, Christianus Huer: An spuria a viro legitima
in matrimonium ducta macula natiuitatis liberetur
14. Breuning, Christianus Huer: An legatum sub conditio 21.
in alterius arbitrium collatum, si casu impediatur.
conditio, deficiat? 22.
15. Breuning, Christianus Huer: An separatio libera,
rum involvat renunciationem hereditatis paternae

1772

16. Breuning, Christianus Hunc: An mutuum contracti
possit inter ignorantes?
17. Breuning, Christianus Hunc: An iuramentum de ultima
voluntate non mutetur de omni carcat obligatione?
18. Breuning, Christianus Hunc: An rescisso testamento
per querelam inofficiosi corruant codicilli testab?
19. Breuning, Christianus Hunc: An pater teneatur liberis
ad mercedem praestendam propter operas praestitas?
20. Breuning, Christianus Hunc: An venditor hereditatis
debitum additione hereditatis compensari recte
exigat ab emptore?
21. Breuning, Christianus Hunc: An mercedis diminutio
involvat novationem locationis conductiois?
22. Breuning, Christianus Hunc: An statularia portio debeat
sui uxori, quae cum refractario inuito sacerdotali copula
conjuncta est, licet cum eo postea thorum non ascen-
derit?

1772.

23. Breuning, Christianus Heer: Quatenus sanctus Liber
a contumacia, si citatus non compareat?
24. Eimerl, Christianus Gualter: Definitio alienationis, quae
in mutuo fieri dicitur.
25. Eimerl, Christianus Gualter: De incremento, vel alluvione
vel fluminis vi, fundo feudali affecto, tributis senarij
marum uti obnoxio.
26. Eimerl, Christianus Gualter: Observationes juris
maisi
27. Eimerl, Christianus Gualter: De exceptione veritatis
28. Eimerl, Christianus Gualter: Pro legato consequendo oneroso
contra heredem ex testamento agi non posse.
29. Franke, Henricus Gualter: De nexu foederum perpetuae
unionis inter Augustam domum Austriacam Poloniacae
regnum. Programma, quo ad solennia magistrorum invitatur
30. Hammel, Carolus Ferdinandus, fac. iur. Procancellarius:
Rhapsodiae supplementa. Programma, quo solennia Pacht
gulia Ehrenholdi Frederici Bidermanni indicit.

1772.

1. Hommelius, Carolus Ferdinandus: Rhapsodiae sap.
flemente.
2. Mullerus & Berner, Augustinus Fredericus: De probatio-
ne indelibi ad l. 25 D. De probat. et praesumpt.
3. Pueltmannus, Tobias Ludovicus Emeritus: De querela
inofficiosa testamenti patribus atque sororibus
contra spurios haud competente.
4. Ran, Christianus: Praeclatio juris civilis ad l.
79 D. ad legem Falcidiam.

[Faint, illegible handwriting in a cursive script, likely a historical document or letter.]

F. 8. num. 5.
1772, 3.

INVESTITVRAM
SIMVLTANEAM SINE VASALLI
CONSENSV IMPETRATAM PROPE
NULLAM ESSE
DISSERTATIO

P. 335

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
CONSENSV
PRAESIDE
D. HENRICO GODOFREDO BAVERO
PANDECTT. ANTECESS. ORD. RELL.

D. VIII. OCTOBR. A. C. MDCCLXXII.

IN AVDITORIO PETRINO
PVBLICE TVEBITVR
CAROLVS LEBERECHE FVSSSEL
DRESDENS.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA

INVESTITVRAM
SIMVLTANEAM SINE VASALLI
CONSENSV IMPETRANDAM
FERE NVLLAM ESSE.

§. I.

Praemonita.

Non omnia, quae ad rem propositam per-
tinent, in vnam plagulam cogi posse,
me etiam nihil monente, Iuris Cliente-
laris prudentes facile omnes intelligunt.
Neque vero id necessarium esse duco. Siquidem prin-
cipia, quibus superstrui debet haec tractatio, tam sol-
licite ab aliis, ac potissimum a Parente IOH. GODOFR.
in *Dissertatt. de Indole et Natura Inuestiturae Feudalis,*

A 2

de

de *Origine et Progressu communis Saxonum manus*, denique de *Forma ac Definitione comm. Sax. man.* curateque ex primis fontibus repetita, fortissimisque argumentis firmata sunt, vt his insistere nequaquam dubitem.

§. II.

Simultaneae inuestiturae diuisiones.

Mitto reliquas, quae praeterea in iure feudali diuisioni simultaneae inuestiturae respondent, notiones, quae vel aequalem iurium in feudo, vel possessionis certe communionem inducunt, expositas in cit. *Dissert. de Orig. et Progr. comm. Sax. man. §. IX. seqq. et XXV. seqq.* Illam videlicet experimur frequentius dici inuestituram pluribus de eadem re aequae principaliter concessam, hanc Saxoniae curiae feudales plane ignorant. Solam eam volo, quae successionem in feudo post vassalli improlis mortem tribuit, et ad quam pertinent verba in *Mand. El. Sax. d. d. 30. April. a. 1764. Tit. I. §. 1. occurrentia; weil nach Sächsischen Rechten die Lehns-Folge allein auf der gesamten Hand stehet etc.*

§. III.

Quid simultaneam ac euentualem inuestituram inter sit.

Nec patere tamen his Mandati verbis in eam te induci opinionem, vt putes, nullo modo, praeter communem, quam vocant, manum, successionem in beneficium posse adquiri. Lex nostra solam eam succeden-

dendi rationem notat, quae vasallo debeatur, et quam ipsa principalis inuestitura non monstrat. Possit enim dominum directum in euentum, quando feudum ad ipsum redierit, eius capiendi spem alii facere, eandemque inuestitura, dicta ob id euentuali, firmare, aliunde nouimus. Quam euentualem ac simultaneam inuestituram hoc interest, ut haec vasalli ipsius dominium ingrediatur, illa non. Et quanquam non temere subue-
retur vasallus, ne dominus clientelae venditioni contradicat, quam apertam alii promiserit, id rem non mutat. Primo enim non facile videris eiusmodi pactio-
nes, expectantias dicunt, fieri, nisi super beneficiis, ut nominantur, aperturae proximis. Praesertim, quod Serenissimus Lator in cit. *Mand. Tit. VI. §. 3.* clemen-
tissime profitetur, se reliquorum alienationes, si implo-
ratus fuerit, esse concessurum. Deinde, si dominus feudum Sempronii, quod in euentum aperturae Titio promiserit, ac interueniente inuestitura concesserit, Caio vendi patiatur, non est, ut hic illius euictionem post Sem-
pronii eiusque liberorum mortem extimescat. Etenim, quum venditio et inuestitura ab emtore impetrata im-
pediat, quominus ex morte venditoris directum ac uti-
le dominium coalescant, oportet, ut conditio deficiat, iuncta promissioni et inuestiturae Domini, Titio fa-
ctae. Alia omnia de simultanea inuestitura accepimus. Ut potius hac praeditus beneficium, se inuito aliena-
tum, etsi dominus consenserit, nouamque inuestituram

fecerit, alienatore, eiusque liberis, quibus data erat per
pristinam inuestituram successio, mortuis, ab eius posses-
sore iure suo vindicet. Quam ob rem Serenissimus Elector
Saxoniae neque oppignorationem neque venditionem
beneficii, nisi ratam a simul inuestitis habitam, se pro-
baturum esse, prae se fert *in cit. Mand. Tit. VI. §. 1.
et 4.*

§. IV.

Inuestitura simultanea consensum vassalli desiderat.

Ex his cui non pateat, quantam vasallo afferre
molestiam simultanea inuestitura possit, et quam arcto
haec cum inuestitura principali vinculo cohaereat. Id
enim sua natura operatur, vt, quoniam certae rei pro-
mittitur successio, res promissa talis persistat, qualis
erat, quo tempore pactio pangebatur. Quam ob rem
non dubito eorum sententiae subscribere, qui simul inue-
stito vtile quoddam condominium tribuunt, si a iuris
quidem ratione non alienum esse, dominum appellari,
qui, sere nihil agendo, quominus quid ab altero fiat,
iure prohibet, ipsius domini directi, praesertim in feudo
franco, et vxoris in fundo dotali, vt alia praetermittam,
exempla demonstrant. Et eiusmodi condominium va-
sallo inuito, quis putauerit, posse adiungi. Nec quis-
quam in feudo nouo id vnquam somnians est. Dum
contra naturam est, ei, qui rem sibi acquirit, socium
inuito addere velle, a cuius arbitrio in exercendo domi-

dominii iure pendeat. Quum igitur per se, multisque ex legibus constet, inter quas rursus ad saepius cit. *Mandat. Tit. VII. §. 1.* prouocasse sufficiat, vasalli esse, declarare, velitne alios, et quibus legibus in hanc beneficii communionem recipere, superest, vt dispiciamus, eadem, an diuersa sit feudi antiqui conditio.

§. V.

Fit mentio differentiae successionis ex Jure Feudali Germanico et Longobardico.

Hanc intercedere nouimus successionem juris Feudalis Longobardici, et Germanici, differentiam, vt illo, qui ab adquisitore feudi per iustas nuptias descendunt, omnes ad successionem suo ordine admittantur, absque villa renouandi inuestituram necessitate, hoc vero, si posterius diuisionem bonorum per mortem patris obuientium instituant, ceteri, qui in portionem hereditatis feudum non accipiunt, hac ipsa diuisione iure succedendi ex patris inuestitura quaesito omnino excidant, nisi domini promissione conseruetur. Secundum notissimum illud; *durch die Theilung wird die Lehn gebrochen.* *Jus Feud. Sax. Cap. XXXII. et Alemann. Cap. LXIII.*

§. VI.

Adducuntur argumenta, quibus Siegelius probare studet, proprio iure acquiri in feudo antiquo inuestituram simultaneam.

Quam etsi promissionem IOH. GOTTL. SIEGEL in *Dissert. de Simult. inuest. sine consensu Vasalli impetr.* simpl.

simultaneam inuestituram non esse §. IV. concedit, et si largitur §. VII. hac pactione ademtam vasallo non esse facultatem, feudum, modo dominus permittat, alienandi; tamen sibi persuasum habet, in eius locum inuestituram simultaneam adeo successisse, vt, velit vasallus, an nolit, eam agnati, modo prius principaliter inuestiti fuerint, a domino iure suo petere valeant. Si ex me quaeris, quibus argumentis hanc suam sententiam suffulciat, nulla inueni. Sunt enim tam leuia, vt rectius nulla dixeris. His utitur in Spho XVI. non impediri fructuum perceptionem, et esse credibile, maluisse vasallum eam rem, cui successorem mortis causa statuere non possit, consanguineis suis, quam domino, relinquere, tandem *Constit. El. XLV. P. II.* nihil habere de venia vasalli impetranda. Deinde in eiusdem Sphi verbis finalibus, vasallo damnosam esse posse agnatorum simultaneam inuestituram, fatetur. Et est sane, quia libertatem feudi cum domino alienandi tollit, quam ob causam praesumere non licet vasalli consensum. Dum scimus, tantum in iure praesumi consentire in obligationem, vel, rectius dixeris, vt consentiant, compelli, quorum utilitas geritur, vel, qui obligationem ipsis impostam sine turpitudinis nota recusare non valent. Quorum neutrum cadit in hunc nostrum locum. *Cit. Const. XLV.* vero rem praesentem plane non ferit. Si non quidem modum, acquirendi inuestituram simultaneam, verum necessitatem demonstrat, eius, quae iure impetrata sit, renouandae.

§. VII.

§. VII.

9

Aliud argumentum obftans recenſetur.

Aliud ſuperest, quod nobis difficilius, quam tota
SIEGELII tractatio, negotium facessit, et quod ab hoc
omissum, quum data opera agnatorum causam contra va-
fallum agat, satis demirari non possum. Nimirum no-
uimus, antequam in Germania ius ciuile Romanorum,
cum eoque libertas contrahendi, et in mortis euentum
super ſuis rebus ſtatuendi, innotuerat, nulla in re studio-
ſius verſatos fuiſſe maiores noſtros, quam, vt bona libe-
ris conſeruarentur, ſuusque adeo familiis ſplendor con-
ſtaret. Inde filiorum prae filiabus in fundis etiam allo-
dialibus ſucceſſio. Inde fundorum a patre acceptorum
prohibita, non conſentientibus, qui ad familiam pertine-
rent, omnibus, alienatio. Ob eamque rem, facta benefi-
ciorum a patre acceptorum diuiſione, inſuper habita in-
ueſtitura ſimultanea, ſola futurae ſucceſſionis a Domino
facta promiſſio ſufficere poſſe, ipſa vero inueſtitura ſolis
liberis, nouo quaesito a patre beneficio, neceſſaria vide-
batur, *I. F. Sax. Cap. XXXV. I. F. Alem. Cap. LXVIII. §. I.*
Inde, poſtquam ius dominii per Iuris Romani praecepta
factum liberius, in locum expectantiae, (vt vocabulo ar-
tis vtar,) ſimultanea agnatorum ſucceſſit inueſtitura. Ex
quo conſecutionis filo, quoniam conſultum fuit viſum,
agnatorum iuri, in feudo paterno ſuccedendi, firmiori
quodam remedio ſuccurrere, facile quis coniiicere poſſit,
aeque minus ad illud conſequendum opus eſſe vaſalli
B
volun-

voluntate, atque haec olim ad impetrandam Domini promissionem habita fuit necessaria. Idque in primis, quod, ubi leges nostrae mentionem faciunt inuestiturae simultaneae liberis mortui vasalli, aliisque, ad quos deuoluta, et amissa per diuisionem, vel refutationem, fuerit feudi successio, impetrandae, de vasalli rati habitatione tacent, v. *Mand. Nouiss. Tit. I. §. 6.*

§. VIII.

Quae remouentur, et sententiae nostrae veritas constituitur.

Verum salua, nullisque difficultatibus inuoluta est res nostra. Potuit consultum videri, simultanea inuestitura fratribus concessa vel anteuertere utilis cum directo dominio consolidationi, vel posteris necessitatem imponere, conseruandi bona a parentibus profecta. Ex in vero non consequitur, vasallum, qui feudum paternum a fratribus emit, ipsosque adeo ad transferendum rei antea communis dominium obstrictos habet, hunc igitur, postquam restituta est domni libertas, sine conuentione teneri, ad reddendum rei, iam suae factae, aliquod condominium. Id neque aequitatis, neque iuris ciuillis, neque clientelaris ratio vlllo modo patitur. Nimirum aequitas pariter atque ius ipsum non permittit, quod in fauorem alicuius constitutum est, in eius odium detorquere, liberisque aequalē ius in paterna hereditate tribuit, ac heredes ad euictionem sibi inuicem praestandam obligat. Ex quo consequitur, vt, quo iure fratres in portione hereditatis ipsis obueniēte potiri cupiunt, eiusdem vt vasallo
vsu

usum in sua concedant. Itaque condominium sibi aut
asserere non valent, aut idem vasallo tenentur offerre.
Ut potius inuestituram simultaneam ad lubitum vasalli
suscipere, pactoque adiecto eandem vasallo libertatem
super feudo disponendi, quantum in ipsis est, tribuere
teneantur, qua gaudent in suis bonis. Quod data ope-
ra probauit, exemplo illustrauit, et praeiudicio firmavit
Consultissimus ADOLPH. CHRIST. WENDLER in
Dissert. de Obligat. litteras feudi reuersales dandi coheredibus.
Neque, vt aliter sentiamus, ius feudale efficit, siquidem
primo, quod antea vidimus, in feudo nouo simultaneam
inuestituram in vasalli arbitrio collocat, deinde, vbi me-
minit simultaneae inuestiturae, filiis vasalli, non succes-
soribus, impertiendae, de obligatione domini, non va-
salli, agit. Estque haec domini iure nostro, respectu ad
simultaneam inuestituram habito, obligatio, vt de feudo
nouo, quos intra statum tempus vasallus velit, et quos
feudi natura admittat, simul inuestiat, de antiquo, qui,
principali antea inuestitura comprehensi, illa se abdicant,
hac lege, vt simul inuestiantur. Quae lex vt exitum habe-
re possit, oportet, vt vel consentiat vasallus, vel consen-
tire teneatur.

§. IX.

*Idem argumentum continuatur, et exceptiones a regula
recensentur.*

Tenetur vero consentire, si a patre haec ei impo-
nitur necessitas. Etenim quum nostrum ius feudale pla-

cita iuris Longobardici in hoc probet, vt a feudo paterno filium non heredem repellat, non potest non vafallus, cuius fratres, vel ex fratre nepotes pater simul inueftiri iuffit, huic voluntati obtemperare. Ex fola vero feudi in portionem hereditatis filio relictæ additione hæc neceffitas non confequitur. Vt potius huc pertineat WENDLERI *Differt.* in præcedente §pho laudata. Caeterum, fi ius fuccedendi fecundum feudi naturam non omnium æquale eft, quod in beneficiis maternis plerumque deprehendimus, qui, aliis prætermiffis, feudi poffeffionem fola nancifcuntur, vt reliqui fimul inueftiantur, adeoque ius fuccedendi fubfidiarium, prima inueftitura ipsis tributum, tucantur, pati debent, *Mand. Nouiff. Tit. 1. §. 3.* Eadem eft conditio filiorum, qui ex patris refutatione feudum confecuti, huic fimultaneam inueftituram iniuria denegarent. Qui vero eodem omnes iure gaudentes fuper patris hereditate pacifcuntur et coheredi in eius portionem feudum cedunt, aut, fibi de fimultanea inueftitura fimul ftipulantur, aut non. Si prius, res ex conuentione clara eft. Sin pofterius, inueftiturae fimultaneae eo minus infiftere valent, quo magis conuentio ipsis obftat, dolique mali exceptionem vafallo fuppeditat.

IN COPIA N T V M.

Leipzig, Diss., 1772 A-R

f
TA-70L

Nur 23. Stk. bisher versch.

F. 8. num. 5.
1772, 3.

TITVRAM
AM SINE VASALLI
MPETRATAM PROPE
LLAM ESSE
E R T A T I O

QVAM
CTORVM ORDINIS
NSENSV
E S I D E
DOFREDO BAVERO
NTECESS. ORD. RELL.

BR. A. C. MDCCLXXII.
ORIO PETRINO
E TVEBITVR
BERECHT FVSSSEL
ESDENS.

PSIAE
LANGENHEMIA

